

Hồi thứ tám

Bóng tử thần

Ưa vừa mở, Hồ Thiết Hoa nghe một mùi kỳ quái phả vào mũi, mùi đó thối, tanh mường tượng mùi của muối, mùi tanh của hải sản, mùi tử thi. Không ai tìm được danh từ nào cho cái mùi hỗn hợp đó.

Trương Tam cau mày nhìn đôi chân không của Hồ Thiết Hoa rồi nhìn thân sắc của Hải Quát Thiên. Lúc rời phòng y quên xỏ chân vào giày.

Hồ Thiết Hoa trừng mắt gắt:

- Nhìn gì mà kỹ thế? Chân ta dù thối cũng không thối được như vậy!

Hải Quát Thiên gượng điểm một nụ cười:

- Mùi thối đó ở bất cứ khoang thuyền đi biển nào cũng có nhưng vật thực và nước uống thì được chứa ở nơi khác riêng biệt.

Hồ Thiết Hoa thở phào:

- Tạ thiên địa. Chứ nếu tất cả vật dụng đều được dôn chứa nơi đây thì chắc tại hạ nuốt cơm không trôi!

Trương Tam chen vào:

- Nhưng rượu thì lại được để tại đây! Chẳng lẽ từ đây về sau người không uống nữa?

Quả nhiên trong đồng vật dụng đó có mấy trăm vò rượu. Giữa gian phòng vốn để trống, hiện tại có một đồng gì đó, bên trên phủ một lớp vải dầu.

Hồ Thiết Hoa chưa nói gì, đột nhiên Hải Quát Thiên giật mạnh tấm vải dầu. Đồng thời hấn bảo:

- Các vị hãy xem vật gì đây!

Dưới tấm vải dầu là sáu cỗ quan tài! Hồ Thiết Hoa cười lớn:

- Quan tài thì chúng ta đã thấy quá nhiều rồi, Hải bang chủ gọi bọn tại hạ đến đây chẳng lẽ chỉ để cho xem quan tài?

Hải Quát Thiên ngưng trọng thân sắc đáp:

- Trên thuyền này không hề có quan tài! Tại hạ không có dự phòng mang theo vật đó! Cũng như hầu hết các hải thuyền khác.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Tại sao? Người đi biển không bao giờ chết à?

Hải Quát Thiên giải thích:

- Vượt biển có mấy hạng người: hạng du khách và hạng sinh nhai trên mặt biển. Du khách vì lộ trình phải vượt biển, do đó không thường xuyên và chẳng ai nghĩ mình lại chết trong chuyến du hành cho nên không mang theo quan tài. Còn hạng sinh nhai trên mặt biển cũng có hai loại, một loại ra khơi rồi trở về lục địa, họ có nhà có cửa trên lục địa, nếu chết lúc hành nghề thì thi thể được mang về lục địa mai táng. Họ cũng không cần mang theo quan tài. Một loại nữa là lấy biển làm nhà, sống trên biển, nhờ biển, lênh đênh như một con thuyền, họ không có căn cứ trên lục địa nên khi chết là xác được quăng xuống biển. Họ cũng chẳng cần quan tài luôn, vừa tốn hao vừa chiếm chỗ trong thuyền, lại không hữu dụng. Cho nên hải thuyền chẳng bao giờ chở quan tài theo.

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

- Thế thì sáu cỗ quan tài này do đâu mà có?

Hải Quát Thiên lắc đầu:

- Có trời mới biết được tại sao!

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Chẳng lẽ không một ai trông thấy người mang sáu cỗ quan tài này lên thuyền?

Hải Quát Thiên lắc đầu luôn:

- Chẳng ai trông thấy cả!

Hắn lại ngưng trọng thân sắc, tiếp:

- Cứ mỗi lần thuyền ra khơi là tại hạ chiếu lệ kiểm tra tất cả đồ vật. Do đó mới phát hiện ra sáu cỗ quan tài sau khi các vị về phòng rồi, tại hạ mới bắt đầu làm cái việc quan sát.

Hắn tiếp luôn:

- Hai tên thuộc hạ canh giữ tại đây rất mực trung thành, chúng không bao giờ nói ngoa với tại hạ. Chính chúng ở tại đây mà cũng chẳng thấy ai mang vào.

Lưu Hương thốt:

- Nếu không phải là người đáng tin cậy thì khi nào Hải bang chủ giao cho họ cái nhiệm vụ quản lý thực vật? Sinh mạng của mọi người trên thuyền mà!

Hải Quát Thiên gật đầu:

- Đúng vậy đó!

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

- Dù cho có người vô duyên vô cớ mang sáu cỗ quan tài lên thuyền đi nữa, thiết tưởng cũng chẳng quan hệ gì. Hà huống sáu cỗ quan tài làm bằng loại gỗ tốt, ít nhất cũng đem đổi được mấy vò rượu.

Trương Tam thở dài:

- Đũng là ngôn ngữ của một con sâu rượu! Cứ nói vài câu là nhắc đến rượu một lần! Sao người không nghĩ con thuyền của Hải bang chủ đâu phải là vùng hoang địa, ai muốn đến cứ đến, ai muốn đi cứ đi, muốn làm gì thì làm? Nếu có kẻ cho rằng thần không hay, quỷ không biết cái việc mang quan tài lên thuyền thì chẳng hóa ra là việc rất dễ làm sao?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Khó thật!

Trương Tam tiếp:

- Họ dụng tâm cơ đem các cỗ quan tài vào đây, nếu không có một mưu đồ gì thì quả là họ có cái tật ngông rất lớn!

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Người nói sao? Họ có mưu đồ?

Lưu Hương đang vuốt vuốt chót mũi, vụt hỏi:

- Ta hỏi người, có bao nhiêu người lên thuyền?

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một chút:

- Người, ta, lão Trương, Kim Linh Chi, Câu Tử Trường, Đinh Phong, Công Tôn Kiếp Dư, Bạch Lạp Chúc, kể luôn Hải bang chủ và Hương Thiên Phi, tất cả là mười người.

Bỗng nhớ ra điều gì, y biến sắc mặt lấm nhảm:

- Mười người! Sáu cỗ quan tài! Chẳng lẽ kẻ nào đó cảnh cáo chúng ta trong mười người có sáu người chết tại đây?

Trương Tam thở dài:

- Kẻ đó có hảo ý đấy! Biết bọn ta sinh trưởng trên đất liền, khi chết phải được mai táng kỹ trong lòng đất! Cho nên y chuẩn bị quan tài sẵn sàng!

Hắn liếc mắt sang Hải Quát Thiên một thoáng, tiếp luôn:

- Hải bang chủ và Hương Thiên Phi là người của biển, tự nhiên không cần quan tài.

Hải Quát Thiên trâm gương mặt, thở dài mấy tiếng:

- Sở dĩ thế, kẻ đó nghĩ rằng trong mười người chúng ta, ít nhất cũng có tám người phải chết, không thể không chết. Tại hạ và Hương Thiên Phi nhất định ở trong số đó.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Nói như vậy là ít nhất cũng có hai người khỏi chết? Hai người đó là ai chứ?

Hải Quát Thiên gằn từng tiếng:

- Hai người khỏi chết là hai người giết chết tám người kia!

Trương Tam nhìn qua sáu cỗ quan tài, lẩm nhẩm:

- Tại hạ mừng tợng thấy sáu người nằm trong quan tài.

Hồ Thiết Hoa trở mắt:

- Sáu người?

Trương Tam gật đầu:

- Một là Lưu Hương, kế đến là Hồ Thiết Hoa, người thứ ba có vẻ là một thiếu nữ.

Hắn nói rất nhỏ, rất chậm, mắt hắn nhìn quan tài, thần thái âm trầm nghiêm trọng.

Hồ Thiết Hoa thừa hiểu là hắn nói vu vơ, nhưng nghe hắn nói, y cũng bắt lạnh mình, chịu không nổi nữa, y hét lên:

- Có một quan tài của người chứ, phải không?

Trương Tam thở dài đáp:

- Không sai một điểm nhỏ! Ta như đã nằm trong một cỗ, cái cỗ đó đó!

Hắn đưa tay chỉ! Ai ai cũng hồi hộp, con tim suýt nhảy vọt ra khỏi ngực. Chính hắn cũng rợn người, mồ hôi lạnh đầm ướt lòng bàn tay!

Hải Quát Thiên biến sắc mặt nhợt nhạt, rung rung giọng:

- Còn hai cỗ quan tài kia? Các hạ thấy ai trong đó?

Trương Tam lau mồ hôi mặt cười khổ:

- Không thấy nổi!

Lưu Hương thốt:

- Hải bang chủ chừng như hoài nghi Công Tôn Kiếp Dư và Bạch Lạp Chúc?

Hải Quát Thiên lặng thinh không đáp. Lưu Hương chớp mắt, tiếp:

- Giao tình giữa Hải bang chủ và Đinh công tử có vẻ hậu mà sao bang chủ không tìm y thảo luận về vấn đề này?

Hải Quát Thiên vẫn lặng thinh một lúc nữa. Sau cùng hắn thở dài, thốt:

- Trương huynh nói không sai! Tại hạ có cảm tưởng là ba vị và Kim cô nương không phải là hung thủ sát nhân nên mới tìm đến ba vị thảo luận.

Lưu Hương điềm nhiên:

- Chẳng lẽ Hải bang chủ lại hoài nghi Đinh công tử?

Hải Quát Thiên không đáp. Mồ hôi lạnh xuất ra đầm ướt đầu hắn, rơi xuống mặt chảy ròng ròng. Lưu Hương chưa chịu buông tha, lại hỏi:

- Xem ra Hải bang chủ và Đinh công tử thân nhau từ lâu lắm rồi!

Hải Quát Thiên do dự một chút rồi gạt đầu. Lưu Hương sáng mắt lên, hỏi luôn:

- Nếu vậy hải bang chủ phải biết rõ con người của Đinh công tử như thế nào?

Những thớ thịt trên gương mặt Hải Quát Thiên giật giật mãi. Bỗng hắn thốt lên:

- Tại hạ không hoài nghi y, chỉ bất quá....

Cái điều sắp nói, hoặc khó nói, hoặc không muốn nói, Hải Quát Thiên ngừng lại, bỏ lửng câu đó.

Hồ Thiết Hoa nóng nảy:

- Bất quá làm sao?

Hải Quát Thiên tựa hồ không nghe y hỏi, đôi mắt đăm đăm nhìn tới phía trước như phát hiện ra cái gì ở hướng đó. Mấy phút trôi qua. Hắn từ từ tiếp:

- Không rõ tại sao, từ lúc Vân Tùng Long chết đi, tại hạ cảm thấy lòng hồi hộp, thịt giật mãi. Muờng tượng cách cái chết không xa.

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

- Tại sao?

Lưu Hương tiếp hỏi:

- Cái chết của Vân bang chủ có liên quan gì đến Hải bang chủ?

Hải Quát Thiên đáp:

- Tại hạ... tại hạ... nhận thấy cái chết đó kỳ quái quá chừng!

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Kỳ quái? Có cái gì kỳ quái đâu?

Hải Quát Thiên giải thích:

- Võ bang chủ Võ Duy dương vốn sở trường về cũng tiền do đó mà có hiệu xưng Thần Tiên Xạ Nhất, về môn này thì ai ai cũng phải nhìn nhận là tay vô song. Nhưng nếu xáp vào nhau, đánh nhau bằng nội lực thì vị tất trên bậc Vân bang chủ?

Trương Tam chận lời:

- Đúng vậy! Nếu cả hai dùng vũ khí, chưởng, quyền mà tranh hơn kém thì chưa chắc ai thắng ai bại, về khinh công và ám khí cũng thế. Bất quá Võ Duy Dương giỏi về hỏa công còn Vân Tùng Long thì chuyên thủy công. Điểm khác biệt là ở chỗ đó.

Hải Quát Thiên tiếp:

- Đêm qua, tại Tam Hòa Lâu, lúc song phương giao thủ hai vị đều có mặt tại trường, chắc cũng thấy cuộc giao thủ của họ hầu như chớp nhoáng, họ trao đổi nhau chưa được mười chiêu, Vân bang chủ bị hạ. Cái chết quá gấp, hay nói cái bại quá gấp cũng thế phải được cho là kỳ quái.

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một chút, nhìn qua Lưu Hương một thoáng rồi cất tiếng hỏi:

- Hay là Võ bang chủ cũng như Kim Linh Chi, học được tuyệt kỳ công phu độc môn cực kỳ lợi hại?

Lưu Hương đáp:

- Cũng có thể là vậy lắm. Tuy nhiên, Võ bang chủ đã là người lục tuần rồi, dù cho càng già càng dẻo, càng mạnh đi nữa, gân cốt cũng không bằng hạng thanh thiếu, ký ức cũng không còn linh động nữa, lúc tập luyện sự hô hấp không nhanh bằng bọn trẻ, cho nên dù có học thêm gì cũng không thu thập kết quả như thuở thiếu thời.

Chàng thở dài, nói tiếp:

- Đó là điều bi ai nhất của con nhà võ lúc về già. Ai ai cũng đành chịu luật đào thải từ từ chi phối!

Hải Quát Thiên gật đầu:

- Lưu huynh nhận xét rất đúng. Tại hạ cũng có nghĩ đến trường hợp đó. Không thể nào Võ bang chủ luyện được một môn công độc đáo giúp lão ta trong vòng mười chiêu hạ sát nổi Vân Tùng Long?

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Vậy theo các vị thì sự tình ẩn khuất trong cái chết của Vân Tùng Long?

Lưu Hương và Hải Quát Thiên cùng trao đổi nhau một ánh mắt. ánh mắt của họ biểu hiện một cảm nghĩ tương đồng, ánh mắt rất kỳ quái. Họ không dám nói lên cảm nghĩ đó. Cho nên nhìn nhau rồi họ lặng thinh.

Hồ Thiết Hoa cũng suy tư mãi về cái chết của Vân Tùng Long. Một lúc sau y chợt thốt lên:

- Vân Tùng Long và Võ Duy Dương đánh nhau, chẳng phải lần này là lần thứ nhất. Võ Duy Dương thế nào, hẳn Vân Tùng Long phải biết rõ ràng!

Trương Tam gật đầu:

- Phải! Điều đó thì chẳng ai hơn Vân Tùng Long!

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Nhưng đêm qua, tại Tam Hòa Lâu, trước khi song phương động thủ, Vân Tùng Long biểu lộ một thần sắc cực kỳ quái dị.

Trương Tam hỏi:

- Ngươi thấy sao?

- Y có vẻ biết trước là chạm trán với Võ Duy Dương lần này là phải táng mạng nơi tay lão ta. Chẳng lẽ y biết được Võ Duy Dương ngày nay có công phu cao hơn Võ Duy Dương ngày trước gấp mấy phần?

Trương Tam lại hỏi:

- Dù cho Võ Duy Dương có luyện được một võ công độc môn, chuẩn bị đối phó với y. Thế thì làm sao y biết được?

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Nhưng tại sao Vân Tùng Long cảm thấy mình phải chết trong lần giao thủ đó? Chẳng lẽ đột nhiên y phát hiện một bí mật gì? Bí mật gì do y phát hiện chứ?

Y nhìn qua Lưu Hương, tiếp:

- Lúc y sắp sửa bước qua cửa gác, người có uống thay y một chén rượu, phải không?

Lưu Hương gật đầu. Hồ Thiết Hoa tiếp luôn:

- Với tử lượng của y, làm gì y không uống nổi một chén rượu nhỏ đó, cho dù là y đang lúc say? Phải vậy không?

Lưu Hương ung dung đáp:

- Có thể y không là một tử quỷ nên không thích rượu. Uống bao nhiêu đó đủ rồi, không chịu uống thêm nữa.

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

- Theo ta thì sở dĩ y làm vậy là có một dụng ý!

Lưu Hương cau mày:

- Dụng ý gì?

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Trong chén rượu y trao cho người phải phát có vật gì. Người không chú ý?

Lưu Hương đáp:

- Y trao qua, ta uống liền, chẳng thấy gì cả.

Đoạn chàng cười, rồi tiếp:

- Ta bình sinh uống rượu bằng miệng chứ không hề uống bằng mắt.

Hồ Thiết Hoa thở dài:

- Gần đây con mắt của ngươi kém quá, mắt linh! Ta khuyên ngươi xa nữ sắc đi là vừa. Chứ nếu không thì trong vòng vài năm nữa, ngươi phải mù và điếc!

Trương Tam cười nhẹ:

- Có quan hệ gì điều đó! Thiếu chi nữ nhân thích kẻ mù và điếc? Miễn là kẻ mù có nhiều tiền, thân thể còn cường tráng là được!

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Nữ nhân đó chắc đồng hạng với ngươi, hạng nô tài!

Hải Quát Thiên suy nghĩ đến xuất thân, song chẳng ai biết hắn suy nghĩ về việc gì. Về hoài nghi, thống khổ hiện ra trên gương mặt hắn. Vấn đề đang lẫn lộn trong đầu óc hắn hẳn là nan giải! Đến lúc đó, hắn buột miệng thở dài, giọng nở một nụ cười:

- Tại hạ được gặp gỡ các vị thật là có duyên may! Tại hạ. tại hạ chỉ cầu mong nơi các vị một điều.

Hắn nói các vị nhưng chỉ nhìn một mình Lưu Hương. Lưu Hương đáp:

- Nếu là điều trong khả năng, tại hạ sẽ không từ khước!

Câu đó do kẻ khác nói ra nghe rất tầm thường, song Lưu Hương nói ra nó có giá trị tuyệt đối. Một lời nói của Hương Soái giá trị ngàn vàng, trên giang hồ ai ai cũng hiểu.

Hải Quát Thiên thở phào, nét buồn lo nơi mặt tan biến mất:

- Vạn nhất tại hạ gặp điều bất hạnh, thì Hương Soái...

Hắn vừa thốt vừa lấy trong mình ra một chiếc hộp gỗ. Vừa lúc đó có tiếng coong coong vang lên, dường như tiếng gõ cửa của kẻ nào đó.

Hải Quát Thiên biến sắc, lập tức dấu chiếc hộp vào mình trở lại, đoạn bước đến cửa, gắt khề:

- Ai?

Cửa có cài then, bên ngoài không động tịnh.

Hải Quát Thiên cao giọng hỏi:

- Vương Đắc Chí! Lý Đắc Tiêu! Bên ngoài có ai đến đó?

Dĩ nhiên, Vương Đắc Chí và Lý Đắc Tiêu là hai người canh gác bên ngoài, chẳng rõ tại sao cả hai không ứng tiếng. Sắc mặt của Hải Quát Thiên biến đổi đáng sợ! Hắn rút then cài, xô bật cánh cửa chạy ra ngoài.

Lúc Lưu Hương theo ra đến nơi thì mặt hấn biến thành màu đất, hấn thù người đứng đó, mồ hôi lạnh từ đầu rơi xuống vang độp độp trên ván thuyền.

Hai người canh gác bên ngoài đã biến thành hai xác chết.

Không có dấu máu trên hai cái xác. Mặt nạn nhân rất an tường, tựa hồ chết rất bình tĩnh, không đau đớn. Hải Quát Thiên mở y phục của họ, phát hiện nơi hậu tâm có một ấn chưởng màu đỏ nhạt, hiển nhiên cả hai bị chưởng kinh đánh trúng, tâm mạch đứt đoạn.

Hồ Thiết Hoa phì hơi lạnh:

- Chưởng lực lợi hại thật!

Chưởng ấn do hai tay phát ra, mỗi nạn nhân hứng một tay nên có tả có hữu rõ rệt. Hiển nhiên hai chưởng ấn do một người lưu lại, và chưởng lực đánh ra phải là đồng thời. Người nào đó dùng song chưởng với khí lực đồng đều, tả cũng như hữu!

Lưu Hương thốt:

- Xem ra mừng tượng công phu Chu Sa Chưởng!

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Đúng vậy! Chỉ có Chu Sa Chưởng mới lưu lại ấn tích màu đỏ nhạt.

Lưu Hương tiếp:

- Cái tên Chu Sa Chưởng ai ai cũng biết song tâm pháp bí quyết luyện chưởng pháp đó thì đã thất truyền từ lâu. Hai ba mươi năm gần đây trên giang hồ không còn cao thủ nào sử dụng chưởng pháp đó nữa.

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Ta có nghe nói đến một người, tên là Lâm Võ, ngoại hiệu Đơn Chưởng Truy Hồn. Nhân vật này thiện dụng Chu Sa Chưởng. Song đó là việc của nhiều năm trước, mà Lâm Võ cũng đã chết rồi, không nghe nói lão ta có truyền nhân hay không!

Lưu Hương mỉm cười:

- Đơn Chưởng Truy Hồn Lâm Võ quả có luyện Chu Sa Chưởng. Người ta thì chỉ luyện một tay, còn lão thì luyện cả đôi tay, mà lại luyện được đôi tay đồng đều. Sự kiện đó hiếm có lắm.

Hải Quát Thiên vụt thốt:

- Cứ theo lời truyền thuyết thì người luyện Chu Sa Chưởng có bàn tay đặc biệt. Nhìn vào điểm lạ đó là biết ngay!

Lưu Hương đáp:

- Lúc mới luyện, lòng bàn tay rưng đỏ. Nhưng sau khi thành công rồi thì bàn tay trở lại trạng thái bình thường. Chỉ khi nào sử dụng chưởng pháp, lòng bàn tay mới ửng màu chu sa. Do đó lúc thường không ai phát hiện nổi.

Hải Quát Thiên thở dài:

- Nếu vậy thì trừ bốn chúng ta ra, bất cứ người nào khác cũng khả nghi là hung thủ hạ sát chúng!

Trương Tam thốt:

- Còn có một người, người đó không thể là hung thủ.

Hải Quát Thiên hỏi:

- Ai?

Trương Tam buông gọn:

- Kim Linh Chi.

Hải Quát Thiên lại hỏi:

- Bằng vào đâu?

Trương Tam giải thích:

- Lưu lại chưởng ấn như vậy, phải là người có bàn tay lớn. Tuyệt nhiên không phải là tay nữ nhân!

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Thọ tiền của người, thì phải làm tiêu tán họa cho người! Kim Linh Chi mua người quả không uống tiền!

Hải Quát Thiên thốt:

- Nữ nhân cũng có người có bàn tay lớn vậy chứ! Nghe nói nữ nhân tay lớn là có số đại phú, đại quý. Kim cô nương không phải thuộc thành phần phú quý sao?

Trương Tam lạnh lùng:

- Thì ra Hải bang chủ kiêm luôn cái tài xem tướng! Nghe nói kẻ giết người có hung tướng hiện nơi mặt, chẳng rõ Hải bang chủ có nhận ra chăng?

Hải Quát Thiên chưa kịp đáp, bỗng có tiếng thét kinh hoàng vang lên. Tiếng vang từ tầng trên vọng xuống, tuy xa nhưng nghe lạnh lạnh, rất rõ ràng.

Hải Quát Thiên kinh hãi, chạy bay lên thang. Hồ Thiết Hoa thở dài:

- Xem ra trên con thuyền này nhiều nạn quá! Còn sống sót mà về đất liền tưởng chẳng phải dễ dàng gì?

Lưu Hương nhặt một vật chi đó nơi mình Vương Đắc Chí rồi trầm giọng bảo:

- Hai người xem vật gì đây!

Vật đó là một hạt trân châu, chớp sáng, to bằng mắt rồng! Trương Tam biến sắc, kêu lên thất thanh:

- Chính hạt trân châu do ta trộm của Kim cô nương!

Lưu Hương hỏi:

- Có nhận làm chăng?

Trương Tam lắc đầu:

- Làm sao làm được! Ta có con mắt xem ngọc mà!

Hắn lau mồ hôi lạnh vừa đổ hạt, tiếp:

- Nhưng tại sao trân châu của Kim cô nương lại ở trong mình của gã này?

Lưu Hương đáp:

- Có lẽ nàng sợ ý để rơi!

Trương Tam kinh hãi:

- Nói như vậy là người cho rằng nàng xuống đây giết người? Nàng là hung thủ?

Lưu Hương không đáp lời hắn. Chàng mơ màng, trầm tư, một lúc lâu cất hạt trân châu vào mình rồi bước những bước dài, lên thang. Hồ Thiết Hoa vỗ tay lên đầu vai Trương Tam thốt:

- Nếu chủ nhân là hung thủ thì nô tài là tông phạm. Người hãy cẩn thận đề phòng.

*** Vietkiem.com ***

Khi Hồ Thiết Hoa và Lưu Hương, Trương Tam lên đến sân thuyền thì lái thuyền chật ních người. Kim Linh Chi, Đinh Phong, Câu Tử Trường, Công Tôn

Kiếp Dư và Bạch Lạp Chúc đều có mặt. Hương Thiên Phi vốn giữ tay lái, lúc đó biển đầu mất. Nơi ván thuyền có dấu máu. Máu ánh ngời màu đỏ, máu chưa khô.

Hồ Thiết Hoa giật mình hỏi:

- Hương Thiên Phi? Y ngộ nạn? Nhưng xác của y ở đâu?

Hải Quát Thiên đỏ ngầu đôi mắt, bỗng cao giọng gọi:

- Tiên Phong! Lỗ Trường Kiệt! Có phải nhằm phiên trực hôm nay của hai người tại lái thuyền chằng?

Từ trong đám đông, hai người bước ra nghiêng mình đáp:

- Vâng!

Hải Quát Thiên phân nộ:

- Thế các người bỏ đi đâu?

Tiên Phong rung giọng đáp:

- Hương nhị gia bảo bọn tiểu nhân đi nơi khác, bọn tiểu nhân không chịu đi, Hương nhị gia trừng mắt toan phát tác, bọn tiểu nhân sợ bị đánh phải bỏ đi.

Lỗ Trường Kiệt tiếp:

- Nhưng bọn tiểu nhân không dám đi xa, chỉ quanh quẩn tại đây giúp Tôn lão tam quán dây buồm.

Hải Quát Thiên hỏi:

- Vừa rồi các người có nghe gì chằng?

Tiên Phong đáp:

- Bọn tiểu nhân nghe tiếng thét thê thảm, lập tức chạy đến. Nhưng chưa tới nơi lại nghe thêm một tiếng ùm. Nhìn ra bọn tiểu nhân không thấy Hương nhị gia đâu cả!

Mọi người nhìn nhau, ai ai cũng hiểu tiếng úm là thính âm do Hương Thiên Phi rơi xuống nước gây nên. Và ai ai cũng nghĩ là Hương Thiên Phi hung đa kiệt thiếu.

Hải Quát Thiên từng giao tình với Hương Thiên Phi từ nhiều năm qua, tự nhiên phải thân mật, trước thảm cảnh của bằng hữu hấn không cầm được giọt lệ, hấn run run giọng kể:

- Nhị đệ! Nhị đệ! Chính ngu ca hại nhị đệ! Đáng lẽ ngu ca không nên lôi cuốn nhị đệ cùng đi!

Đình Phong dịu giọng an ủi:

- Hải bang chủ không nên bi thương thái quá! Trước khi tìm được xác chết thì chúng ta chưa có thể đoán định kẻ chết là ai! Hà huống võ công của Hương nhị gia rất cao, đâu có thể bất cứ ai cũng hãm hại dễ dàng?

Trương Tam thốt:

- Thi thể rơi xuống nước chưa được bao lâu, để tại hạ xuống đó xem, nếu gặp thì tại hạ vớt lên.

Lúc đó thuyền đến vàm sông, sắp sửa ra biển, sóng nổi cao ngọn đập âm âm. Trương Tam không hề do dự, nhún chân tung mình phóng luôn xuống nước như con cá lớn. Hải Quát Thiên lập tức quát to:

- Giảm tốc độ để dừng thuyền rồi kiểm tra nhân số!

Thủy thủ phân công lo việc tản mác liền! Thuộc hạ của Tử Kinh Bang quả là những tay được huấn luyện kỹ, gặp biến vẫn không hoang mang rối loạn, chỉ trong khoảnh khắc thuyền dừng lại. Rồi tiếng gọi điểm danh vang lên chát tai.

Một lúc sau, Tiền Phong bước gập trở lại, nghiêng mình tường trình:

- Trừ Vương Đắc Chí và Lý Đắc Tiêu, tất cả đều đủ mặt không thiếu một ai!

Không thiếu một ai, nhưng vắng mặt Hương Thiên Phi. Chẳng qua chúng kiểm kê đồng bọn, đâu dám ghép bằng hữu của chủ nhân vào hạng chúng! Không thiếu một ai, nghĩa là tất cả còn sống, trừ hai tên Lý và Vương. Và Hương Thiên Phi cũng không còn!

Hải Quát Thiên quỳ xuống trước vũng máu. Đình Phong chớp mắt, trầm giọng thốt:

- Võ công của Hương nhị gia tại hạ thừa hiểu! Tại hạ không tin có người hãm hại nổi. Trên giang hồ số người hạ nổi Hương nhị gia chẳng phải nhiều đâu! Số đó bất quá đếm trên đầu ngón tay thôi!

Hắn thốt xong câu đó, đảo mắt quét qua một vòng, từ Câu Tử Trường đến Lưu Hương, Hồ Thiết Hoa, cuối cùng là Bạch Lạp Chúc. Hắn không nhìn đến Công Tôn Kiếp Dư và Kim Linh Chi. Cái ý tứ của hắn là chỉ bốn người đó có khả năng giết Hương Thiên Phi mà thôi.

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Đinh công tử có võ công cao, chẳng những tại hạ biết mà toàn thể các vị đây đều biết, song chẳng rõ lúc sự tình xảy ra, công tử ở đâu?

Câu hỏi đó quả rõ ràng, câu hỏi đó là lời buộc tội! Buộc tội Đinh Phong là hung thủ! Đinh Phong không hề dao động thần sắc, điềm nhiên đáp:

- Tại hạ ngủ! Luôn luôn nằm trên giường, trong phòng mà ngủ.

Hồ Thiết Hoa day qua Câu Tử Trường, tiếp:

- Câu huynh và Đinh công tử ở chung phòng chắc có thấy?

Chừng như thần sắc của Câu Tử Trường có vẻ khác lạ, hần ấp ứng:

- Lúc đó. lúc đó tại hạ đi... vào phòng vệ sinh, không có mặt trong phòng ngủ.

Lưu Hương vụt thốt:

- Thực ra giết chết Hướn nhị gia không cần gì phải là tay có võ công trên bậc nạn nhân!

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Võ công không cao hơn, hung thủ làm sao đắc thủ?

Lưu Hương giải thích:

- Có thể Hướn nhị gia không tưởng là người đó có ý giết mình nên không đề phòng. Do đó hung thủ hạ thủ là đắc thủ ngay!

Hải Quát Thiên ngẩng mặt lên, buông giọng căm hờn:

- Phải! Nếu không vậy thì khi song phương động thủ phải có tiếng động, hoặc vũ khí chạm nhau hoặc họ quát nạt nhau và bọn Tiên Phong đã nghe lọt. Hung thủ thực hiện một cuộc hành thích nên xuất thủ bất ngờ, do đó bàng nhân không hay biết gì cả!

Lưu Hương tiếp:

- Chính thị như vậy. Cho nên tất cả những người trên thuyền này đều có thể là hung thủ!

Đinh Phong trừng mắt nhìn Câu Tử Trường lạnh lùng thốt:

- Cái lý là thế, song người không thù oán Hướn nhị gia thì đâu có lý do hạ thủ! Ai lại đi giết một người không mấy may liên quan đến mình? Họa chẳng thì có kẻ loạn óc mới hành động như vậy!

Câu Tử Trường nổi giận:

- Sao các hạ trừng mắt nhìn tại hạ? Chẳng lẽ các hạ cho rằng tại hạ có thù với y?

Đình Phong điềm nhiên:

- Lúc Câu huynh khiêu khích Hưởng nhị gia, cũng may là chẳng phải chỉ có một mình tại hạ hay biết!

Hải Quát Thiên lập tức trừng mắt nhìn Câu Tử Trường, niêm oán hận bốc rục nơi ánh mắt. Chừng như hẳn tin chắc Câu Tử Trường là hung thủ. Câu Tử Trường đỏ mặt, kêu to:

- Tại hạ chỉ nói là muốn cùng y tử thí thôi! Tại hạ đâu có ý muốn sát hại y!

Đình Phong lạnh lùng:

- Muốn sát hại Hưởng nhị gia hay không, điều đó chỉ một mình Câu huynh biết mà thôi! Hà hướng, cứ theo tại hạ hiểu thì lúc Hưởng nhị gia bị hại, chẳng rõ Câu huynh ở tại chỗ nào!

Câu Tử Trường phát cáu:

- Tại hạ đã nói rồi, tại hạ vào phòng vệ sinh! Tại hạ đại tiện mà!

Đình Phong hừ một tiếng:

- Phòng vệ sinh? Đại tiện?

Câu Tử Trường nổi giận:

- Không vào phòng vệ sinh thì chẳng lẽ tại hạ phóng uest ngay trong phòng ngủ, trước mặt các hạ à?

Đình Phong hỏi:

- Có ai thấy chằng?

Câu Tử Trường lắc đầu:

- Không ai thấy cả. Tại hạ không gặp người nào tại phòng vệ sinh cả!

Đình Phong cười lạnh:

- Hay ghê! Hay lạ lùng! Câu huynh không sớm, không muộn chính ngay cái lúc Hưởng nhị gia thọ hại, lại đúng lúc phòng vệ sinh vắng người lại vào đó mà phóng uest! Tấu xảo không tưởng nổi!

Câu Tử Trường hét lên:

- Tại hạ có biết lúc nào phân nó muốn ra? Nó đòi ra lúc nào thì tại hạ đi lúc đó chứ? Đi sớm làm gì? Đi muộn lại được sao? Và lại tại hạ có bao nhiêu phòng vệ sinh đâu mà biết lúc nào có người, lúc nào vắng người?

Lưu Hương chợt thốt:

- Câu huynh bất tất phải tranh biện. Sự thật đây này, Câu huynh không phải là hung thủ đâu!

Đình Phong trầm giọng:

- Sự thật đây này? ở đâu?

Lưu Hương tiếp:

- Hung thủ từ trong chỗ tối tìm hành thích cách Hưởng nhị gia không xa. Mà Câu huynh và Hưởng nhị gia thì không hòa với nhau, Hưởng nhị gia khi nào để cho Câu huynh đến gần mình?

Câu Tử Trường kêu lên:

- Phải! Nếu hãn thấy tại hạ đi tới, chỉ sợ hãn sớm nhảy dựng lên mà quát, mà hét! Rồi nhào vào tại hạ đánh đá ngay!

Lưu Hương lại tiếp:

- Trông vào các dấu máu này, chắc là Hưởng nhị gia có đổ máu nhiều. Và máu đó phải vấy sang áo hung thủ.

Chàng liếc mắt sang Câu Tử Trường, đoạn tiếp luôn:

- Nhưng hiện tại y phục của Câu huynh sạch sẽ thế kia, mà lại chỉnh chỉnh tề tề, nếu cho rằng sau khi hành thích rồi Câu huynh thay đổi y phục thì không thể nào thay đổi nhanh chóng như vậy!

Câu Tử Trường lại kêu lên:

- Đúng! Đúng! Vừa nghe tiếng rú thảm vang lên, tại hạ lập tức chạy đến đây, còn thì giờ đâu mà thay đổi y phục?

Kim Linh Chi vụt thốt:

- Điều đó ta có thể làm chứng! Lúc ta đến đây hãn đã có mặt rồi.

Lưu Hương lập luận:

- Vô luận ai là hung thủ cũng đều không kịp thời thay đổi y phục, chỉ có cách là cởi bỏ chiếc áo vấy máu ra, hoặc quăng xuống sông hoặc giấu tại một nơi bí mật.

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Nói như vậy là hung thủ không chính tề y phục?

Y vừa dứt lời liền nhìn qua Đinh Phong. Đinh Phong lúc đó vận áo lót, không có áo ngoài. Nhưng hắn vẫn bình tĩnh, điềm nhiên thốt:

- Tại hạ không có thói quen vận áo ngoài.

Kim Linh Chi chen vào:

- Phải đó! Làm sao mà chính tề y phục được! Trong khi ngủ, ít nhất cũng cởi bỏ áo ngoài, cởi giày cởi vớ chứ! Như ta khi nghe tiếng rú, giật mình thức dậy là chạy đến đây ngay, không kịp mặc áo, chẳng lẽ ta là hung thủ?

Quả nhiên nàng vận áo ngắn, chân không vớ để lộ đôi bàn chân trắng nõn. Hồ Thiết Hoa nhìn đôi chân nàng, thản nhiên thốt:

- Trước khi tra cứu ra hung thủ thì mọi người đều có thể đáng nghi ngờ. Cho dù là kẻ có thừa tiền, thừa bạc cũng thế, không được hưởng ngoại lệ! Kẻ có tiền không hẳn là kẻ không thể giết người. Kim cô nương nghĩ có phải vậy chăng?

Kim Linh Chi vốn muốn nhảy dựng lên, phát tác ngay, song trông thấy ánh mắt của Hồ Thiết Hoa, nàng đỏ mặt bất giác lui một bước rồi nín lặng luôn.

Lúc đó Trương Tam từ dưới nước trời đầu lên, cao giọng thốt:

- Tìm không thấy gì cả! Nước chảy xiết quá, cá chết cũng không có nói chi người chết?

Hải Quát Thiên quăng xuống một đường dây, đáp:

- Vô luận như thế nào, Trương huynh cũng đã tận lực giúp đỡ. Hải tòi và Hướng nhị đệ, một sống một chết đều cảm kích vô cùng. Nước chảy mạnh, Trương huynh lên gấp thôi!

*** Vietkiem.com ***

Trời đã sáng. Về đến phòng, Hồ Thiết Hoa nắm áo Lưu Hương vừa giật vừa gất:

- Hay cho ngươi! Hiện tại ngươi phải nói thật trước mặt bọn ta! Ngươi tưởng lừa được Hồ tiên sinh này à?

Lưu Hương cười lớn:

- Ai lừa người? Người nổi chứng gì thế?

Hồ Thiết Hoa trừng mắt:

- Không lẽ người không lừa ta? Trước khi đi vào cõi chết, Vân Tùng Long có nhờ người uống chén rượu, trong chén rượu rõ ràng có một vật gì đó. Tại sao người nói là không có?

Trương Tam đã thay xong y phục do Hải Quát Thiên trao cho, khoan khoái duỗi chân trên giường, bỗng cười khan thốt:

- Trước kia có người nói Hồ Thiết Hoa là một tên ngu ngốc, ta không tin, nhưng bây giờ ta phải tin!

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Người là một con chó ngửi phân, biết gì mà nói?

Trương Tam mỉa:

- Còn người? Người biết cái gì? Biết phân phải không? Vừa rồi hẳn không nói thật là vì có Hải Quát Thiên bên cạnh. Tại sao người phát câu?

Hồ Thiết Hoa gằn giọng:

- Có Hải Quát Thiên bên cạnh rồi sao? Ta xem hẳn không đến đổi bại hoại, hẳn lại đứng chung với ta trên một giới tuyến. Chúng ta đấu hẳn làm gì?

Trương Tam thở dài:

- Vậy mà chưa chịu nhận là mình ngu! Ta cứ tưởng dù người không hiểu gì hết, ít nhất cũng biết được phân! Thì ra cả đến phân người cũng không biết luôn! Bất quá Hải Quát Thiên đưa người đi xem mấy vò rượu rồi người muốn móc tim, móc gan ra trao cho hẳn!

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Ta không giống các người, bất cứ ai các người cũng nghi ngờ được cả! Thử hỏi trong thiên hạ có người nào đáng cho các người tin chẳng? Mãi rồi các người cũng nghi ngờ luôn đến cỏ cây mây nước.

Trương Tam gật đầu:

- Người nói đúng! Chẳng có một ai trên đời này đáng cho ta tin được! Chính ta, lắm lúc ta cũng không tin được ta! Hà huống chi kẻ khác!

Hồ Thiết Hoa lạnh lùng:

- Ít nhất người cũng nói được một câu trắng trợn! Chẳng giống lão Xú Trùng!

Trương Tam hỏi:

- Thật người tin được Hải Quát Thiên?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Cái gì hần cũng nói hết ra cho chúng ta nghe, hần không hề dấu diếm.

Trương Tam cười lạnh:

- Muốn câu cá, người ta phải chuẩn bị mồi. Mồi càng ngon cá càng dễ mắc câu! Làm sao người biết được những lời của Hải Quát Thiên chẳng phải là mồi câu cá?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Câu cá? Câu cá gì?

Trương Tam giải thích:

- Hần muốn khai khẩu chúng ta nên trước hết phải tự khai khẩu. Sự thật à? Sự thật thì những gì hần nói toàn là do suy đoán cả. Hần suy đoán được, thế người khác lại không suy đoán được sao? Hần nói dông dài suốt mấy tiếng đồng hồ, chung quy cũng như chẳng nói gì cả.

Hần không đợi Hồ Thiết Hoa cãi, tiếp luôn:

- Còn như sáu cỗ quan tài đó, có phải là không ai biết ai mang lên thuyền chăng? Biết đâu chính hần mang lên!

Hồ Thiết Hoa buông vạt áo Lưu Hương. Bây giờ Lưu Hương mới điếm một nụ cười, cất tiếng:

- Phải! Trên thuyền này người người đều không điếc không mù, nếu cho rằng có kẻ mang những chiếc quan tài đó lên đây, thân không hay, quỷ không biết thì thật là một vụ chẳng ai làm nổi. Trừ ra một mình hần! Trừ ra hần dàn cảnh.

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

- Nhưng ít nhất hần cũng phải là hung thủ hạ sát Hương Thiên Phi! Lúc Hương Thiên Phi bị hại thì hần đang có mặt chỗ bọn ta! Phải vậy không?

Lưu Hương gật đầu:

- Ừ!

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Cứ theo người thì Câu Tử Trường không là hung thủ rồi, và số người bị tình nghi còn lại là Kim Linh Chi, Đinh Phong và Công Tôn Kiếp Dư!

Lưu Hương lại gật đầu:

- Đại khái là như vậy!

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Đưa sáu cỗ quan tài lên thuyền chẳng phải là việc dễ. Song họ là những kẻ thừa tiền, lại dư thế lực thì việc chi khó khăn đến đâu, họ vẫn làm được như thường. Người ta nói kẻ có tiền sai khiến được cả ma, quỷ, thần kia mà!

Lưu Hương thốt:

- Nhưng trừ ba người đó ra, còn có hai người đáng nghi hơn!

Hồ Thiết Hoa hỏi gấp:

- Ai?

Lưu Hương đáp:

- Lỗ Trường Kiệt và Tiền Phong!

Hồ Thiết Hoa trở mắt:

- Chúng tài ba gì mà giết nổi Hướng Thiên Phi?

Lưu Hương giải thích:

- Đêm nay nhằm phiên chúng trực tại lái thuyền. Chúng có mặt ở đó là hợp lý, Hướng Thiên Phi không hề hoài nghi. Vả lại Hướng Thiên Phi là con người cuồng ngạo, tự nhiên không xem hai tên đó ra gì. Nếu nói rằng có kẻ nấp trong bóng tối hành thích Hướng Thiên Phi, thì chẳng còn ai có cơ hội tốt hơn chúng!

Trương Tam chen vào:

- Vì chúng thuộc hạng tầm thường nên không ai lưu ý đến chúng. Do đó sau khi hạ thủ đoạn rồi, chúng thừa thời gian thay đổi y phục.

Lưu Hương tiếp nối:

- Hải Quát Thiên lúc đó lại đang tiếp xúc với bọn ta. Biết đâu hẳn chẳng có dụng ý muốn cho chúng ta chứng minh là lúc Hướng Thiên Phi ngộ nạn, hẳn không có mặt tại chỗ xảy ra. Sự chứng minh đó giải tỏa niềm nghi ngờ hẳn là hung thủ.

Trương Tam nối theo luôn:

- Nhưng chúng ta không chứng minh được là hẳn không sai người hành thích Hướng Thiên Phi!

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Nói như các người, chẳng lẽ hẳn là hung thủ?

Trương Tam lắc đầu:

- Ta không chỉ định đích danh hẳn là hung thủ. Bất quá ta cho rằng hẳn cũng đáng nghi vậy thôi.

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Theo ta thấy thì người đáng nghi nhất là Kim Linh Chi!

Trương Tam hỏi:

- Bằng vào đâu?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Nếu nàng không là hung thủ thì tại sao hạt trân châu của nàng lại ở nơi mình Lý Đắc Tiêu?

Lưu Hương thốt:

- Mỗi cá nhân đều đáng tình nghi cả. Hiện tại còn sớm lắm để chúng ta đoán định ai là hung thủ.

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

- Còn sớm, nghĩa là phải đợi? Đợi đến lúc nào chứ?

Lưu Hương đáp:

- Vô luận là ai, giết người cũng phải có mục đích. Trước hết ta tìm xem mục đích của hung thủ như thế nào! Và cái chết của Hướng Thiên Phi mang lợi ích đến cho ai, lợi ích đó như thế nào!

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Có lý!

Lưu Hương tiếp:

- Vô luận hung thủ lợi hại như thế nào, hành động chu đáo đến đâu vẫn để lại một vài sơ hở sau khi giết người. Chúng ta chờ những sơ hở hiện lộ, bắt mồi, phăng lần.

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Ý người muốn nói là phải chờ hung thủ giết thêm một người thứ hai? Một người thứ ba?

Lưu Hương thở dài:

- Ta hy vọng đến nạn nhân thứ hai, khi hung thủ sắp sửa hạ thủ là ta ra tay trước hẳn liền.

Hồ Thiết Hoa xì một tiếng:

- Nhưng nếu hẳn không giết người nữa thì người làm sao?

Lưu Hương mỉm cười:

- Người đừng lo! Hẳn đã chuẩn bị sáu cỗ quan tài, nếu còn một cỗ bỏ trống thì chẳng bảo giờ hẳn chịu buông tay nghỉ việc đâu!

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc lâu, hỏi:

- Theo người, nạn nhân thứ hai của hung thủ là ai?

Lưu Hương đáp:

- Làm sao biết rõ là ai mà nói? Rất có thể là người, rất có thể là ta, rất có thể là một người nào đó!

Chàng lại cười, tiếp:

- Điều ta có thể chắc chắn, là nạn nhân của hẳn ở trong số người sống, và những kẻ sống đó đang ở trên thuyền này!

Hồ Thiết Hoa trừng mắt trong khi Trương Tam phá lên cười. Hồ Thiết Hoa bảo:

- Vậy trước khi chết người hãy lấy vật đó ra cho ba chúng ta cùng xem!

Lưu Hương thốt:

- Người có con mắt tinh quá! Quả thật trong chén rượu có một vật.

Trương Tam hỏi gấp:

- Vật gì?

Lưu Hương đáp:

- Một hoàn sáp. Trong hoàn sáp có bức đồ.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Bức đồ gì?

Lưu Hương tiếp:

- Ta xem hơn nửa ngày, chẳng hiểu nổi đó là bức đồ gì?

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***